

de Barrio Alto a Lavapiés

Recordo el primer cop que vaig visitar Lisboa. Vaig anar recorrent a poc a poc La Baixa i el Cais de Sodre (impressionat per la grandesa del Tejo). Em vaig anar perdent per Alfama mil vegades entre el fum de sardines i les escales. Vaig pujar al Castelo de Sao Jorge amb l'electrico carregadíssim fins a la Sé..... Però allò que més em va enganxar, gairebé des del primer dia, va ser la peregrinació de cada vespre cap al **Barrio Alto**.

Primer enfilava el Largo de Chiado, deixant enrere soroll i trànsit. I després, un cop esquivat el núvol de turistes fent-se fotos amb Pessoa davant de o Brasi-leria, ja es començava a sentir aquell altre ritme més pausat. Finalment, en arribar al Mirador de Sta Catarina la famosa "llum blanca" de Lisboa et deixava enlluernat i, un cop allà, el temps s'allargava sense pressa.

Després d'alguns cafès i algunes cerveses, començaven a sonar els ritmes brasilers, del Cap Verd, alguna baralla... i els llums del pont 25 de Abril s'anaven encenent. D'allà, inevitablement, no es podia sinó continuar amb a noite lisbo-eta, compartint taula i bacallão en algun dels restaurants més petits del món, i passar la nit de tasca en tasca. Més tard, mentre tornava a sortir la llum blanca, arribava l'hora de desfer el camí i tornar cap a la pensió de la Praça do Rossio.

Després d'aquelles nits, vaig passejar pel barri a ple dia i vaig començar a veure l'altra cara del Barrio Alto: les façanes, totes aquelles rajoles, aquells porticons de les finestres (des d'on alguna veïna lloava la grandesa d'Amália). Les botigues carregades de comestibles inimaginables i amb aquelles balances d'altres temps. Els nens jugant a pilota aprofitant els carrers menys costeruts...

Amb tots aquests records tan ben guardats, quan vaig tornar a Barrio Alto al cap de cinc anys, hi vaig trobar moltes coses a faltar. Gairebé no quedaven botigues de comestibles. Es veia molta menys gent del barri, moltes façanes amb els porticons tancats...

Mentre tot això encara em rondava pel cap, vaig anar a visitar un amic a Madrid. Viu a Embajadores, molt a prop d'on comença El Rastro, just al límit del barri de Lavapiés.

Després d'unes nits bastant mogudes (Lavapiés, igual com el Barrio Alto a Lisboa, és un dels centres d'oci nocturn de Madrid), vaig començar a voltar pels carrers costeruts del barri, i a mesura que m'anava familiaritzant amb els comerços i les cantonades, em van anar tornant algunes de les sensacions que havia tingut a Lisboa. Resultava bastant estrany sentir aquella nostàlgia en un lloc on no hi havia estat abans, i alguns detalls em feien barrejar tots dos barris.

Jordi Blas

